

ההתנגדות לכיבוש היא היא המשחיתה

מלחמת לבנון, שאין איש יודע עד עצם היום הזה אם היא בתחילתה או בסופה, הספיקה בינתיים בכל זאת לערער אצל כל בר דעת מבין את אותה שאננות מדומה ומזוייפת שהשרו אדריכלי אוסלו ושאר חולי נפש בעקבותיהם, בכל הציבוריות שלנו, וספק גדול אם יכוון מכאן והלאה שקט ושלווה בזמן הקרוב בחברתנו ובאזורנו.

מלחמה זו שנגדעה באיבה, חוללה, ובלי הצהרות מרעישות, סערה העומדת להיחפך למהפכה של ממש. את שהתגלה במהלכה בתחומים מגוונים ומרובים כל כך, חשף רבדים שהיו חבויים עמוק עמוק בנפש העם כולו ובהלכי הרוח של כל מנגנוני המדינה, מהם יפים ומבלבלים ומהם עצובים ואף מעוררי כעס. על ההיבטים החשובים יש למנות בראש ובראשונה את הדיכוטומיה הקיצונית שהתגלעה בין הערכים הנשגבים שגילמו חיילינו בקו ראשון דרך מסירות נפשם העלאית ודרך המוטיבציה העצומה בה היו חדורים, ודיכוטומיה זו הבליטה לשמחתנו שבניגוד לכל התחזיות עומד לפנינו דור נפלא ומרומם רוח, ומנגד מנהיגת עלובה ואמללה, מושחתת ופחדנית, חסרת אומץ, חסרת הבנה, חסרת כושר ההגנה, חסרת מעוף, מוכנה להפקיר חיי כל חייליה, וכל זה על מנת שלא תצטרך לערוך חשבון נפש ושלא תיאלץ לשנות את תפישת עולמה, כנועה יותר מכל קודמותיה לא רק בפני ארה"ב אלא בפני כל גויי הארץ. ולא זו בלבד, אלא התגלתה כחסרת כל רגישות אנושית, עד כדי כך שבאמצע המלחמה היא היתה מסוגלת לאיים על מחוזות הלוחמים בשעה שאלו חירפו את נפשם ממש בפירוק בתייהם ומסירתם לאוייב (והיא ממשיכה ברגעים אלה)¹, ועתה מעיזה להודיע על פירוק מאחזים כאשר בעליהם עדיין מגויסים בצו 8! היש תיעוב וכיעור גדול מזה?!

אבל בנקודה אחת היושר האינטלקטואלי מחייב אותנו לשפוט בצדק ובהגינות ממשלה זו: תועבותיה לא החלו אתה, אלא הם המשך של תהליך שהחל במלחמת לבנון הקודמת, תהליך של הרס עצמי וקעקוע כל ערכי היהדות והעם שהלך והתעצם במהלך השנים, והגיע לאיזשהו שיא בהסכמים התבוסתניים של אוסלו. ניצחו על התזמורת החורקת והמזוייפת הזו לא מעט רועים משחיתים שהצליחו לעצב בדעת הקהל מנטליות חולנית ואבסורדית שהביאה לאסון אוסלו ולהציגו כהישג היסטורי. אבל אחד ומיוחד נמנה על עדר המשחיתים, אותו האיש 'המוכר פרדוקסים לפי מטר' כפי שידעה לסווגו פרופ' א. לוי-ולנסי ז"ל, הוא הוא ישעיהו לייבוביץ ששימש כגורו כל אותן פסידו-אליטות

שששו למצוא אדם עטור כיפה המתמחה בפגיעות אנושות כמעט בכל ערך יהודי מסורתי מתוך הסתכלות קנטיאנית כפרנית. אותו האדם שלא היסס לכנות זמן רב לפני העיתון לה-מונד את חיילי צה"ל בשם 'יודו-נאצים', הצליח להרעיל אפילו את אווירה של א"י בארס מתוצרת טומאת ברלין שהחלח לפעפע בשכבות המשכילות. אין המסגרת המצומצמת של מאמר זה מאפשרת לפרוש את יריעת האבסורדיות בה שטף את מוחם של צעירי הדור שהיו אז בחיפוש אחר זהות מקורית ראויה, אבל ישנה נקודה אחת שמחובתנו להתייחס אליה היום, והיא מזמינה תגובה מהירה וחריפה. המדובר בקביעתו הנוראה לפיה כל המקדש מקום הרי זה בבחינת עובד עבודה זרה, קביעה שיצרה את אותה סיסמה אומללה שנהפכה לנחלת כל אותם חולי הדור הזועקים ככרוכיא שנאמני א"י השלמה מקדשים את האדמה יותר מן האדם.

דווקא בימים אלה בהן כמעט כל הפרשיות שאנו קוראים בהן בשבתות מעמידות במרכז התפישה היהודית את מושג 'המקום', שעל אף שלא פורש מוביל בסופו של דבר ובהכרח אל המקום המיוחד, ירושלים עיר קודשנו, חובה מוטלת עלינו לקבוע שכל הטוען טענת לייבוביץ הוא הכופר האמיתי בתורת ה', וא"כ הוא הוא העובד עבודה זרה באמת. למי שמושגים בסיסיים ביותר בתורה זוכר פסוקים מפורסמים המדברים בעד עצמם, כגון 'כי המקום אשר אתה עומד עליו אדמת קודש הוא', או עוד 'ארץ אשר ה' א' דורש אותה' וכהנה רבים, המעידים יותר ממאה עדים שקדושת המקום ייחודיותו אינם פועל יוצא של מעש אנושי, אלא של החלטה והתערבות אלהית, הבאה להכניס בתוף המציאות המשתקפת יותר מדאי כאינדפרנטית (אם להשתמש בלשונו של לייבוביץ) דיפרנציציה, הבחנה והבדלה. הניסיון הנואש והאומלל לשלול קדושת המקום הוא בבחינת הבסיס של הטיעון הנוצרי הקדום ששלל כל קדושה מיוחדת לא"י – דבר שדרך אגב לא מנע מהעולם הנוצרי והכמורה בראשו לטעון לבעלות עליה מפאת אותה קדושה שהם עצמם שללו – שלילה שכל מטרתה הייתה טשטש כל הבחנה, כל הבדלה וכל שכן כל ייחודיות. זוהי צורה בקושי מוסווית של פנתאיזם קלאסי שהוא בלי ספק בבחינת עבודה זרה ברורה. ואין זה משנה אם הצהרה זו באה מתוך הסתכלות דתית או חילונית, שהרי שתיהן יחדיו מחללות את הקודש בהשוואה אחת. ואכן, להפוך את האדם לבדו, ללא סיוע של החלטה אלהית מוקדמת, למחולל קודש רק באמצעות מעשיו והתנהגותו, היא תמצית הרעל הרוחני שפעפע בעולם דרך אלילויות רבות, ובעקיפין דרך האתאיזם המודרני. אין אנו מהססים מצדנו להצהיר שהאדם איננו אלוה המחולל קודש, אלא הקודש הוא נחלת ה', קודש השורה לעיתים גם על חלקה מן המציאות, אם וכאשר רצון ה' מכין אותה ומראש לאפשרות התקדשותה על ידי המעש האנושי, וזה, בהכרח דרך התורה וקיום מצוות ה'.

¹ . ראה ב'מקור ראשון' של יום שישי שעבר הודעה על פירוק מאחזים.

במסגרת איזשהו לעג לרש של שר הביטחון, מונה רמטכ"ל לשעבר, אותו רמטכ"ל האחראי על הפוליטיזציה של צה"ל דרך הכנסת אלופי צה"ל לדיונים על הסכמי התועבה של אוסלו, בראש ועדת בדיקה. כל בר דעת מזהה כאן עוד תרגיל בזוי של מנהיגות כושלת המחפשת עלה תאנה אומלל. מאידך, מאות חיילים גיבורים אוזרים אומץ ודורשים ועדת חקירה, אבל הנני חש כאן בתמימותם אנשים ישרים כמותם שאינם מסוגלים להעלות על דעתם עד כמה הריקבון אחז כבר כשני עשורים במנהיגות הפוליטית והצבאית עד שלא נשארה אפילו פינה אחת טהורה מאותה טומאה שהשתלטה על כל מנגנוני השלטון. לא לוועדת חקירה אנו זקוקים, אלא להעמדה בדין של המנהיגות הפוליטית והצבאית על רצח חיילים – על אך שברור לי שאין כל פורמליזם משפטי המאפשר זאת – המנהיגות של עכשיו בראש, אבל יחד אתה כל קודמיה השותפים לפשע המתמשך כבר מאז אוסלו. במשך ארבע עשרה שנה ממשלות ישראל הפקירו חיי כל האזרחים והחיילים, סירבו לתקוף את האוייבים, ועתה שלחו חיילים ללחום בתנאים מחפירים שלא נשמע כמותם בתולדות האנושות, ללא אוכל וללא תחמושת. מאות חיילים לחמו לעיתים שלושה ימים עם 'ופל' אחד בלבד כאוכל, בכפר מסוים היחידה 101 המפורסמת, שאיבדה בקרב על כיבושו קצינים וחיילים, נאלצה לסגת מחוסר תחמושת ומחוסר אוכל. נאסר על כמעט כל חיילינו לפגוע בבתי אזרחים על אף שסיכנו אותם. היש קידוש אדמת ורכוש האייב מחיי אדם גדול מזה? לאיזה אבסורד אכזרי מצליחים אותם חולי נפש להגיע: הקרבת חיי יהודים כדי להגן על אדמת ישראל נחשבת בעיניהם לקידוש האדמה יותר מקידוש החיים, אבל הקרבתם כדי לא לפגוע באדמת האוייב ובחיי האוייב היא כשרה לחלוטין בעיניהם!

מסקנה אחת מתבקשת מיד, והיא החובה המוטלת על הדור הנפלא הזה, שניהל ביד רמה את הקרב במסירות עילאית שכדוגמתה לא ראינו זה אלפיים שנה, לעשות ככל יכולתו כדי לשלוח לפח אשפה של ההיסטוריה את הממשלה הזו, כל כולה ליקוט של גרוטאות שנאספו על ידי אספן פוליטיקאים חלשים המוכנים לכל, אספן עריץ שרמס בדרכו כל ערכי המוסר וכל ערכי העם, והכל כדי להציל את עורו בפני מערכת משפט – כהצהרת הרמטכ"ל לשעבר בוגי יעלון – שככל הנראה אינה יודע רחמנות אלא כלפי חבריה וחברי חבריה.

הרב ד"ר אליהו רחמים זייני
ראש ישיבת ההסדר 'אור וישועה' חיפה²

כבר קבע אותו חכם מיוחד, שלשווא רצה לייבוביץ להתייחס אליו ולהיחשב ממשיכי דרכו, שכל ארץ שעם ישראל כובש נהפכת בו ברגע הכיבוש לארץ שעליה חלה קדושת א"י, והיא מתחייבת בכל המצוות התלויות בארץ. בסגנון מודרני, כל מקום שטנקי צה"ל דורכים, מתלווה מיד אליהן הקדושה וחלה על המקום. ואכן כך הצדק היושר וכבוד חיי האדם תובעים, משום שאדמה, עבורה חיילים סיכנו את עצמם, וחלקם אף מסרו את נשפם עליה בשם כלל ישראל - לא בשם פלג אחד בעם בלבד (כיבוש יחיד) - נהפכת לקדושה ולא"י לכל דבר, ואינה יכולה להיות מכאן והלאה נעדרת משמעות וערך אלהי, כי דבר שלמענו מקריבים חיים מתקדש. דווקא העמדה ההפוכה מבטא זלזול משווע באותם הדמים שנשפכו, כאילו חיי אותם החיילים היו סך הכל אמצעי גרידא להשגת איזושהי נוחיות או טובת הנאה. וכדי לא להשמיע טענות העלולות להישמע חילוניות, על אף שרחוקות הן מלהיות חילוניות, נמנעתי מלטעון שהדרך הטובה לחסוך בחיים היא ללמד לכל שופכי הדמים ולכל סוגי אויבים אכזריים שמרגע שפגעו בחיים הם מאבדים לא רק את צלמם, אלא עוד בראש ובראשונה את חלקות האדמה עליהם חיו עד עתה. ולע"ד, זוהי גם אחת המשמעויות של אותו פסוק מפורסם שקראנו לפני מספר ימים 'ולארץ לא יכופר לדם אשר שופך בה כי אם בדם שופכו'.

ועל אחת כמה וכמה יש להזכיר זאת כאשר ממשלת ישראל – ובצער אנו חייבים לומר זאת - שפכה בדם קר ממש את דמם של כל כך הרבה חיילים קדושים, שלחה אותם למוות כמעט בטוח בשם תפישה עבדונית, פרי מנטליות גלותית שלא הצליחה להתנשא לרום מעמד התקופה הגדולה שעמנו חי, בשם מוסר מפלצתי ומתועב המקריב בנים על מזבח האיוולת, הזחירות, הגסות, הגאווה, ולא היססה להכריז שהיא כובשת אבל לא על מנת לכבוש, ז"א הצהירה שראוי להקריב חיים, אבל אסור לנגוע באדמה של עם אחר. איזה הגיון הפוך ואבסורדי, אירוני ואכזרי, עומד בבסיס תפישה עקומה זו המרשה לעצמה לפגוע בחיי חיזבאלה מלבנון אבל האוסרת לקחת את אדמתם! היש קידוש אדמה גדול מזה!?! ולא רק קדושת אדמת הועמדה מעל חיי תושבי אדמה זו, אלא עוד יותר, היא 'קדושת' אדמת לבנון הועמדה מעל קדושת חיי חייליה צה"ל שהקריבו את דמם ממש. האכזריות והציניות הגיעו עד כדי כך, שבהצהרה מרושעת, כבר מראשית הקרבות, הודיעה ממשלת מחדלים זו שאין בכוונתה לכבוש או להחזיק מאדמת לבנון. תרצה או לא, יש בהכרזה זו מ שום קביעה שפגיעה בבעלות לבנון על אדמתה קדושה חמורה בעיניה מפגיעה בחיי חיילי ישראל. היש העמדת האדמה מעל ערך החיים בוטא יותר מזו?! ואיזה מן מנהיגות חולנית היא זו המוכנה להקריב חיי חייליה, אזרחיה, אדמתה, ולא לפגוע באדמת ובחיי בני עם אחר!?!

² . הדברים על דעת המחבר בלבד.